ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ΄ 25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1928 ΑΡΙΘ 8

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ἀριθ. 58012 Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Δ)βρίου 1927

Ἀριθ. Γνωμοδ. 112

Ὁ παρὰ τῇ Δ)σει Θρησκευμάτων Νομικὸς Σύμβουλος.

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Θρησκευμάτων

Ἀπαντῶν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2344 ἐν ἔτ. ἔγγραφον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν συνημμένων αὐτῷ ἐγγράφων τῆς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, δι' ὧν ἐρωτᾶται ἐὰν ἐνορία μὴ πληροῦσα τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ν. Δ. τῆς 17) 12)923 ἐξακολουθῇ νὰ ὑφίσταται ὡς τοιαύτη, ἐφ' ὅσον καθίσταται ἀνέφικτος ἡ συμπλήρωσις αὐτῆς δι' ἐνοριτῶν ἀπ' ἄλλης ἐνορίας, ἔχω τὴν τιμήν, σὺν τῇ ἐπιστροφῇ τοῦ παρόντος, νὰ γνωρίσω ὑμῖν τὴν ἐπὶ τούτου γνώμην μου ὡς αὕτη ἀκολουθεῖ.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ν. Δ. τῆς 17 Δ)βρίου 1523 «περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» καθορίζεται ἡ ἐνορία ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν οἰκογενειῶν. Κατὰ τὸ ἐδάφ. 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὁρίζεται ὅτι αἱ ὑφιστάμεναι ἐνορίαι κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὑπονοοῦντος προδήλως τὰς μὴ πληρούσας τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 1, διέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 99 τοῦ αὐτοῦ Νόμου, κατὰ τὸ ὁποῖον αἱ ὑφιστάμεναι ὡς ἄνω ἐνορίαι, κἂν ἔτι δὲν πληροῦσι τοὺς ὅρους τῶν ἄρθρων 7, 8 τοῦ Νόμου, διατηροῦνται.

Ἀντίκρυ τῆς ῥητῆς διατάξεως τοῦ Νόμου, περὶ διατηρήσεως τῶν ὡς ἄνω ἐνοριῶν εὕρηται διάταξις ἑτέρα αὐτοῦ, ὅλως δυνητικὴ ὡς δείκνυται καὶ ἐκ τῆς γραμματικῆς διατυπώσεως τοῦ νόμου ἔχουσα οὕτω, «ὁ δὲ ἐλλείπων ἀριθμὸς οἰκογενειῶν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν τιθεμένων ἐν ἄρθρ. 7 ὡς ἐλαχίστων οἰκογενειῶν δύναται νὰ ληφθῇ διὰ μεταθέσεως κλπ.». Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ ὁ νομοθέτης λαβὼν ὑπ' ὄψιν ἐνδεχομένας περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ συμπλήρωσις ἐλλείποντος ἀριθμοῦ οἰκογενειῶν ἔν τινι ἐνορίᾳ ἀπὸ ἄλλης ἐνορίας θὰ ἦν ἀνέφικτος ἢ δυσχερὴς ἐξ οἵων δήποτε λόγων, διετύπωσε τὴν ὅλως δυνητικὴν περὶ συμπληρώσεως ἐνορίας διάταξίν του καὶ ἐκ τοῦ ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 99 τοῦ νόμου ἀνεγνωρίσθησαν ὡς νομίμως ὑφιστάμεναι, χωρὶς νὰ ἐπιβάλλεται ἡ συμπλήρωσις αὐτῶν, ἐνορίαι χωρίων ἐλασσόνων τῶν 50 οἰκογενειῶν, ὑπολειπομένων ὡς εὐνόητον κατὰ πολὺ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι τοιούτων κατ' ἀριθ. οἰκογενειῶν, ἀγόμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὑφισταμένη ἐνορία κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ Ν. Δ. τῆς 17—12—1923 καὶ μὴ πληροῦσα τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρου 7 ἀναγνωρίζεται ὡς τοιαύτη καίτοι μὴ συμπληρουμένη, συνεπείᾳ τῆς δυνητικῆς, καὶ οὐχὶ ὑποχρεωτικῆς διατάξεως τοῦ Νόμου, ἐφ' ὅσον κατ' ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου μετὰ τὴν γνώμην τοῦ Κοινοτικοῦ ἢ Δημοτικοῦ τοιούτου κρίνεται ἡ συμπλήρωσις αὐτῆς δι' οἷον δήποτε λόγον ἀνέφικτος ἢ προσκόπτουσα.

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος
ΧΡ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ

Ὁ Πάπας ἀκολουθεῖ τὴν πορείαν τῶν προκατόχων του. Δὲν παρεκκλίνει οὔτε κατὰ κεραίαν τῶν παραδόσεων τοῦ παρελθόντος. Εἰς τὴν τελευταίαν ἐγκύκλιον «Mortalium animos» δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸ θρησκευτικὸν ἐπίπεδον, δὲν θίγει ἁπλῶς τὰ δόγματα καὶ τὴν ἐλευθεροφροσύνην, θέλει νὰ χύσῃ ἄπλετον φῶς καὶ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν προβλημάτων. Θέλει ἰδίως νὰ πατάξῃ τὰς τάσεις τῶν νεωτεριζόντων, αἱ ὁποῖαι χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸ Παγχριστιανικὸν συνέδριον τῆς Στοκχόλμης 1925 καὶ τῆς Λωζάννης 1927 ὅπου ἔλαβον μέρος ὅλαι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι ἐκτὸς τῆς Λατινικῆς. Μετὰ τὰ συνέδρια αὐτὰ πολλοὶ Λατῖνοι, κουρασμένοι ἀπὸ τὰς θρησκευτικὰς ἔριδας τοῦ παρελθόντος, ἀνεγνώρισαν ὅτι ὑπάρχει δόσις ἀληθείας εἰς ὅλας τὰς χριστιανικὰς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι ἡ ἕνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν εἶνε δυνατὴ ἐπὶ τῇ βάσει ὡρισμένων ἠθικῶν ἀρχῶν, ἔστω καὶ ἐὰν ἑκάστη ἐξ αὐτῶν διατηρῇ ἰδιαίτερά τινα γνωρίσματα. Κατὰ τῆς ἀντιλήψεως αὐτῆς ἐξανίσταται ἡ συνείδησις τοῦ Ποντίφηκος, θεωρεῖ εἰς τὴν ἐγκύκλιόν του μίαν μόνον ἀληθῆ Ἐκκλησίαν, τὴν Παπικήν, καὶ τονίζει ὅτι οἱ πιστοὶ εἰς τὰ ζητήματα τῆς πίστεως δὲν δύνανται ν' απο-

δέχωνται τὰς ὑποκειμενικάς των σκέψεις, ὅτι αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι ἄνευ ὅρων πρέπει νὰ προσέλθουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅτι ὑπάρχει μία ἀπόλυτος ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια ἐμπεπιστευμένη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Πάπα, ἀντιπροσώπου τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Αὐτὸς δὲ ὁ συλλογισμὸς εἶνε σύμφωνος μὲ τὰ ἀνέκαθεν δόγματα τοῦ Καθολικισμοῦ. Καὶ ἐὰν μὲν ἐπρόκειτο μόνον περὶ τῆς θρησκευτικῆς ἀπόψεως, αὐτὸ δὲν θὰ μᾶς ἐνδιέφερε, διότι οἱ Λατίνοι εἶνε ἐλεύθεροι ν' ἀκολουθήσουν τὴν στενότητα αὐτὴν τῆς ἀντιλήψεως ἢ νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία εἴς τινα σημεῖα εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀποφανθῇ καλλίτερον παρὰ τὸ δῆθεν ἀλάθητον τοῦ Πάπα. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Ἐγκύκλιος θίγει ἐμμέσως καὶ τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν καὶ ἀνακινεῖ τὰ παγκόσμια κοινωνικὰ προβλήματα, ὡς εἶνε τὸ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης τῶν λαῶν, καλὸν εἶνε, νομίζω, νὰ μὴ μείνῃ ἀπαρατήρητον τὸ σημεῖον αὐτό. Ἐξηγοῦμαι. Κατὰ τὴν λατινικὴν ἀντίληψιν ἡ πνευματικὴ ἐξουσία εἶνε ὑπερτέρα τῆς κοσμικῆς. Ἑπομένως αἱ διάφοροι Πολιτεῖαι ὀφείλουν νὰ ὑπακούουν εἰς τὴν Παπωσύνην ὡς οἱ πιστοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Τοιουτοτρόπως ἡ Ρώμη θὰ εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Χριστιανωσύνης καὶ θ' ἀναπαριστᾷ τὴν ἀληθῆ εἰκόνα τῆς θεοκρατίας, ὡς ἄλλως τε τὴν ἐφαντάσθησαν οἱ Πάπαι τοῦ Μεσαιῶνος. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε «ἄνω ποταμῶν».

Καμμία δύναμις δὲν ἠμπορεῖ νὰ σταματήσῃ τὰς νέας τάσεις τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως. Ἡ λογικὴ ἐξέλιξις τῶν σημερινῶν κοινωνιῶν εἶνε ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἀπολυταρχίαν τοῦ Παπισμοῦ. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀναμφισβήτητος ἀλήθεια γίνεται ἀντικείμενον μελέτης παντοῦ, καὶ ἡ Ρώμη προσπαθεῖ νὰ συγκρατήσῃ αὐτὸν τὸν ῥοῦν μὲ διαφόρους ἐγκυκλίους, ὡς εἶνε τοῦ «Christ-Roi», τῆς καταδίκης τοῦ «Sillon», ὀργάνου τοῦ χριστιανοῦ κοινωνιολόγου Marc Sagnier, τῆς καταδίκης τελευταῖον τῆς «Action Francaise» ὡς καὶ ἡ τελευταία περὶ τῆς ἑνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον εἶνε ἡ σχέσις μεταξὺ τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν. Πολλοὶ εἴτε ἕνεκα διπλωματικῶν λόγων, εἴτε ἀπὸ ἀγαθοῦ συνειδότος ἐξέφρασαν τὴν γνώμην ὅτι ὁ Πάπας καλὸν θὰ ἦτο νὰ συμμετάσχῃ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, διότι μὲ τὸ παγκόσμιον κῦρός του θὰ προσέδιδε νέαν δύναμιν εἰς τὸν ὀργανισμὸν τῆς Γενεύης. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη συμμετοχὴ φαίνεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀδύνατος, διότι ὑπάρχουν οὐσιώδεις διαφοραὶ μεταξὺ τῶν δύο ὀργανισμῶν. Αἱ κεντρικαὶ ἰδέαι τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶνε αἱ ἑξῆς: α'.) Κατ' ἀρχὴν ὑπάρχει ἀπόλυτος ἰσότης μεταξὺ τῶν μελῶν της, ἀδιάφορον ἂν ἐν τῇ πραγματικότητι οἱ ἰσχυροὶ ἐνίοτε καταπατοῦν τὸν στοιχειώδη αὐτὸν νόμον. Ἀλλ' ὁ Πάπας θεωρῶν ἑαυτὸν ὡς τὸν μόνον κάτοχον τῆς ἀπολύτου ἀληθείας, εἶνε ἀδύνατον νὰ λησμονήσῃ τὸ παρελθόν του καὶ νὰ συζητήσῃ ἴσος πρὸς ἴσους ἔστω καὶ ἐπὶ ζητημάτων ἠθικῆς φύσεως. β'.) Ὁ ὀργανισμὸς τῆς Γενεύης ἔχει καθαρῶς λαϊκὴν χροιὰν μὴ θίγων διόλου τὸ θρησκευτικὸν ἐπίπεδον. Ἀλλ' ὁ Πάπας εἶνε δυνατόν ποτε νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὰς ἐργασίας ἑνὸς ὀργανισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀγνοεῖ τὸν θρησκευτικόν του ῥόλον; γ'.) Ὁ ὀργανισμὸς τῆς Γενεύης εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὰ σπάργανά του· δὲν ἔχουν σφυρηλατηθῆ πάγιαι ἀρχαί. Σὺν τῷ χρόνῳ αὐτὸς ὁ ὀργανισμὸς θὰ δημιουργήσῃ νέον διεθνὲς δίκαιον, τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν θὰ στηρίζεται ἐπὶ τῶν δογμάτων τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Πρὸ αὐτῆς τῆς φυσικῆς ἐξελίξεως τῶν πραγμάτων τί θὰ κάμῃ ὁ Πάπας; Θὰ συμβάλῃ εἰς τὴν μελέτην καὶ προπαρασκευὴν τοῦ διεθνοῦς κώδικος, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχῃ ὑποχρεωτικὸν κῦρος δι' ὅλους; Ἀμφιβάλλω. Καὶ διὰ τοῦτο συνεπὴς πρὸς τὰς ἀρχὰς αὐτὰς εἷς ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς Λατίνους ῥήτορας καὶ θεολόγους, ὁ ἱερεὺς Yves de la Brière, ἔλεγε τελευταῖον εἰς μίαν του διάλεξιν ὅτι ὁ Πάπας δὲν θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Κ. Τ. Ε. διότι δῆθεν ἀποδοκιμάζει τὴν πολιτικὴν τῆς ἐπιβολῆς καὶ τῆς βίας· δύναται ὅμως, προσθέτει, νὰ χρησιμεύῃ εἴς τινα ζητήματα ὡς διαιτητής, καὶ αὐτὸς ὁ ῥόλος συμβιβάζεται κάλλιστα μὲ τὴν ἠθικήν του αὐθεντίαν. Ἀναμφιβόλως, ὑπὸ τοιαύτας προϋποθέσεις ἡ Κ. Τ. Ε. δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπέμβασιν αὐτήν, καὶ τοιουτοτρόπως ἡ συνεργασία τῶν δύο ὀργανισμῶν πρὸς τὸ παρὸν θεωρεῖται οὐτοπία, διότι τοὺς χωρίζει ζήτημα ἀρχῶν. Ἂν ὅμως ἡ ἐπίσημος Ρώμη εἶνε ἀδιάλλακτος, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πιστούς της, τοὐλάχιστον εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν φαίνονται πειθήνια ὄργανα τῶν μεσαιωνικῶν αὐτῶν ἀντιλήψεων. Ὁ φανατισμὸς ὁλοὲν ὑποχωρεῖ. Τὰ πνεύματα τῶν Λατίνων προσανατολίζονται πρὸς καθαρωτέρους ὁρίζοντας. Αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω ν' ἀποδείξω διὰ τῶν κατωτέρω.

Α'.) Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὑπάρχει ἀπό τινος διακοπὴ σχέσεων μεταξὺ τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῆς ἐδῶ «Ἐθνικῆς Δράσεως» (Action Francaise), ὀργάνου τῶν βασιλοφρόνων. Ὑπάρχουν διάφοροι γνῶμαι ὡς πρὸς τὰ αἴτια αὐτῆς τῆς ῥήξεως. Κατά τινας, ὁ θεωρητικὸς ἡγέτης τῆς κινήσεως ἐν Παρισίοις Charles Maurras δὲν εἶνε συμπαθὴς εἰς τὸ Βατικανὸν διότι εἰς τὰς θεωρίας του ἐθνικίζει, θεωρῶν τὸν Χριστιανισμὸν χρήσιμον μόνον διότι ἐξυπηρετεῖ τοὺς πολιτικούς του σκοπούς. Κατ' ἄλλους, ὑπάρχουν λόγοι οἰκονομικῆς φύσεως, διότι ἡ «Action Francaise» ἤρχισε νὰ φορολογῇ τοὺς πιστούς. Κατ' ἄλλους, διότι ὁ κανονισμὸς τῆς Action Francaise εἶνε ἀσυμβίβαστος μὲ τὸν διεθνισμὸν τοῦ Βατικανοῦ. Τέλος, κατ' ἄλλους, διότι ἡ «Action Francaise» ἠθέλησε νὰ ἐκμεταλλευθῇ ἓν σκάνδαλον ἑνὸς ἀνωτάτου ἀντιπροσώπου τοῦ Πάπα ἐν Παρισίοις. Αὐτὰ ὅλα εἶνε ὑποθέσεις· ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προέχει εἶνε ὅτι ἀρκετοὶ Λατῖνοι, μεθ' ὅλην αὐτὴν τὴν ῥῆξιν, ἀκολουθοῦν τὸν Maurras. Πρό τινος π. χ. (21) Ἰανουαρίου ἦτο ἡ ἐπέτειος τῆς καταδίκης εἰς θάνατον καὶ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ βασιλέως Louis XVI εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας τῷ 1793. Ἔγειναν θρησκευτικὰ μνημόσυνα ὑπὸ τῶν βασιλοφρόνων. Εἴς τινας ἐπαρχίας, ὅπου τὴν πρωτοβουλίαν εἶχεν ἡ «Action Francaise», οἱ ἐπίσκοποι ἠθέλησαν νὰ παρεμβάλουν προσκόμματα, ἀλλ' οἱ πιστοὶ ἠκολούθησαν τὰς ὑποδείξεις τοῦ Maurras.

Β'.) Ἄλλοτε οἱ Λατῖνοι περιέλουον μὲ χυδαίας ὕβρεις τοὺς ἀθέους καὶ τοὺς ἐλευθερόφρονας. Σήμερον τὰ ἤθη ἤλλαξαν. Κατ' αὐτὰς ἡ «Echo de Paris», ὄργανον τῶν Λατίνων, παραβάλλουσα τὸν Bossuet μὲ τὸν Renan ἀναγνωρίζει καὶ τὰ καλὰ τοῦ τελευταίου καὶ τονίζει ὅτι ἡ ἀνθρωπότης πρέπει νὰ ὑποκλίνεται πρὸ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐβροντοφώνησεν ὅτι ἡ Παλαιστίνη ἔδωκεν εἰς τὸν κόσμον τὴν θρησκείαν καθὼς ἡ Ἑλλὰς τὴν τέχνην, τὴν ἐπιστήμην, τὴν φιλοσοφίαν.

Γ'.) Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν οἱ Λατῖνοι θεατρικοὶ συγγραφεῖς ἐτέλεσαν λειτουργίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν du Saint-Sacrement ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ Μολιέρου, τοῦ ὁποίου ἄλλοτε ἀπηγορεύθη ἀκόμη καὶ ἡ ταφὴ ὑπὸ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας.

Δ'.) Ἀναμφιβόλως ἓν ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα φιλοσοφικὰ πνεύματα τοῦ 17ου αἰῶνος ἦτο ὁ Descartes. Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὅπου ἐβασίλευεν ἡ ἀοριστία, τὸ πνευματικὸν χάος, καὶ οἱ δεισιδαιμονίαι, ὁ συγγραφεὺς τοῦ Discours de la Méthode ἐθεωρήθη ἐπαναστάτης καὶ ἐξωρίσθη εἰς τὴν Στοκχόλμην. Ἐκεῖ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 35 ἐτῶν, καὶ ὁ δεισιδαίμων κόσμος ἐπίστευεν ὅτι περιεπλανᾶτο ὡς φάντασμα μεταξὺ τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν ἀπίστων. Μέρος τῶν λειψάνων του, τὸ ὁποῖον διέφυγε τὴν προσοχὴν τῶν φανατικῶν, μετεφέρθη εἰς Παρισίους καὶ μετὰ πολλὰς περιπετείας ἐτέθη εἰς τάφον παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν Saint Germain des Prés. Ὁ καθηγητὴς Richer προσπαθεῖ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ταὐτότητα τῶν ὀστῶν, καὶ γίνονται αἱ κατάλληλοι ἐνέργειαι πρὸς μεταφοράν των εἰς τὸ Πάνθεον τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Οὐδεμία διαμαρτυρία ἠκούσθη ἕως τώρα κατ' αὐτῶν τῶν διαβημάτων.

Ε'.) Ὡς γνωστὸν ἡ ζωτικότης μιᾶς Ἐκκλησίας φαίνεται καὶ ἀπὸ το ἀντηχοῦν ζωντανὸν κήρυγμα. Καὶ ἐνῷ ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία περιωρίζετο μόνον εἰς κηρύγματα δογματικῆς φύσεως, σήμερον συμμορφοῦται μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Ὅταν ἀκούῃ τις εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν (Notre Dame de Paris) τὸν δεινὸν ῥήτορα Père Janson, νομίζει ὅτι εὑρίσκεται πρὸ ἑνὸς κοινωνιολόγου.

ΣΤ'.) Ὁ ἐπίσκοπος Baudrillard, Ἀκαδημαϊκὸς καὶ πρύτανις τοῦ Λατινικοῦ Ἰνστιτούτου, παρὰ τὴν ἕδραν τῆς Δογματικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς φιλοσοφίας Saint Thomas d'Acquin ἵδρυσε καὶ ἕδραν τῆς Κοινωνιολογίας ἐν σχέσει πρὸς τὸν Χριστιανισμόν.

Ζ'.) Πολλοὶ Λατῖνοι, ὁσάκις πρόκειται ν' ἀνασκευάσουν τὰ χρεωκοπημένα πορίσματα τοῦ ὑλισμοῦ καὶ νὰ ὑποστηρίξουν τὴν πνευματικότητα καὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, καταφεύγουν εἰς τὸν παγκοσμίου φήμης φιλόσοφον τῆς «ἐνοράσεως» (intuition) Bergson, ὁ ὁποῖος πᾶν ἄλλο εἶνε ἢ Λατῖνος.

Η'.) Ἀπὸ 10 περίπου ἐτῶν λειτουργεῖ ἐδῶ εἷς Σύλλογος φέρων τὴν ἐπωνυμίαν «Club de Franbourg». Σκοπός του εἶνε νὰ ἐκλαϊκεύσῃ τὴν ἐπιστήμην καὶ νὰ λύσῃ δι' ἐλευθέρας συζητήσεως τὰ παγκόσμια θρησκευτικά, κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ προβλήματα. Ῥήτορες διαφόρων ἀποχρώσεων ἐκθέτουν τὰς θεωρίας των. Οἱ Λατῖνοι δὲν ἠθέλησαν ν' ἀφήσουν καὶ αὐτὸ τὸ πεδίον ἀνεκμετάλλευτον. Πρό τινων ἡμερῶν παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν κομμουνιστῶν καὶ ἀναρχικῶν ῥητόρων, ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος καὶ ὁ Abbé Jean Viollet. Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἐλευθέρου γάμου. Ὁ Abbé παρουσίασε τὸ ἐσχάτως ἐκδοθὲν βιβλίον του «La bonne entente conjugale» καὶ ἀνεσκεύασε τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀντιπάλων του μὲ τὸ φῶς τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἐπιστήμης.

Συμπέρασμα: Τὰ ἀνωτέρω μαρτυροῦν τὸν νέον προσανατολισμὸν τῶν ἐδῶ Λατίνων. Ἡ ἐπίσημος Ῥώμη θὰ δυνηθῇ ν' ἀντιστῇ εἰς τὰς νέας αὐτὰς τάσεις; Ἐὰν τὴν ἐμπνέῃ μόνον ὁ φανατισμὸς καὶ ἡ μεσαιωνικὴ ἀπολυταρχία, ὄχι μόνον ἡ ἕνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν θὰ εἶνε χίμαιρα, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὀπαδούς της θὰ τρέπωνται εἰς ἄλλους ὁρίζοντας.

Ἐν Παρισίοις. Φεβρ. 1928. Β. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΤΑ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠ. ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΛΗΞΑΝ ΕΤΟΣ

Ἐκδοθεῖσα ὑπεβλήθη εἰς τὴν Ι. Σύνοδον ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου ἔκθεσις τῶν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος πεπραγμένων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐξ ἧς παραλαμβάνομεν ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων τὰ ἀκόλουθα :

Ἐκτὸς τῶν δύο Βοηθῶν Ἐπισκόπων, τοῦ μὲν ἐν Ἀθήναις τοῦ δ' ἐν Πειραιεῖ ἐργαζομένων, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὑπῆρξαν 20 ἀρχιερ. ἐπίτροποι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ δύο πρόσφυγες ἐπίσκοποι, ὁ Σεβαστείας Γερβάσιος διὰ τὸν συνοικισμὸν Ν. Κοκκινιᾶς Πειραιῶς, καὶ ὁ Πατάρων Μελέτιος διὰ τὸν τῆς Ν. Ἰωνίας Ἀθηνῶν. Μέριμνα κατεβλήθη διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἀπὸ τριακονταετίας κτιζομένων ἐν Ἀθήναις μεγάλων ναῶν, ἱδρύθησαν δὲ 19 νέοι, ξύλινοι κατὰ τὸ πλεῖστον, ναοὶ διὰ τοὺς πρόσφυγας· ἐκ δὲ τῶν διασωθέντων ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας ἱερῶν ἀμφίων καὶ σκευῶν παρεχωρήθησαν ἱκανὰ εἴς τινας ἐξ αὐτῶν, ὑπάρχει ὅμως ἀκόμη ἔλλειψις ναῶν καὶ ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὅπου ἐγκατεστάθησαν πρόσφυγες. Ὁ ἱερὸς κλῆρος ὁμολογεῖται ἐκπληρώσας τὰ ὑψηλά του καθήκοντα εὐσυνειδήτως, ἱκανῶν κληρικῶν ἀναπτυξάντων ἐνοριακὴν πνευματικήν, φιλανθρωπικὴν καὶ διδακτικὴν δρᾶσιν ἀξιοσημείωτον. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐξέδωκε 14 ἐγκυκλίους, ὧν αἱ τρεῖς περὶ γάμου, ἐπεστήθη δ' ἡ προσοχὴ τοῦ κλήρου εἰς τὰ πρὸς τὴν κοινωνίαν καθήκοντά του καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ὁμαδικῆς συνεργασίας ἐν συγχρονισμῷ πρὸς τὰς σημερινὰς τοῦ ποιμνίου ἀνάγκας, πάντοτε βεβαίως ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν ἱερῶν δογμάτων, τῶν παραδόσεων καὶ τῶν ἐθίμων τῆς ὀρθοδοξίας, ἵνα ὁ ὀρθόδοξος

ἑλληνικὸς λαὸς μὴ γίνεται ἕρμαιον ἐπιτηδείων ἐκμεταλλευτῶν. Ἐπ' ἴσης δι' ἐγκυκλίων ἀπηγορεύθη εἰς τοὺς κληρικοὺς ἡ ἀνάμειξις εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ἡ φοίτησις εἰς κέντρα καὶ κινηματογράφους. Διὰ διάφορα παραπτώματα πειθαρχικῶς ἐτιμωρήθησαν 14 κληρικοὶ δι' ἀργίας ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν μέχρι δύο μηνῶν. Δύο δὲ ἕτεροι ἐδικάσθησαν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Παρὰ πᾶσαν τὴν ζωηρὰν κίνησιν διαφόρων ὀργανώσεων πρὸς διάδοσιν ἀντιθρησκευτικῶν ἰδεῶν, τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τοῦ λαοῦ παραμένει ἀκμαῖον, ὅπως καταφαίνεται καὶ ἐκ τῆς δίψης του πρὸς ἀκρόασιν τοῦ θείου λόγου, ἐξαίρεται δὲ ἡ ἐργασία διαφόρων θρησκευτικῶν ὀργανώσεων, ἡ προσθήκη ὀκτὼ κατηχητικῶν σχολείων εἰς τὰ ἀπὸ τοῦ προπαρελθόντος ἔτους λειτουργοῦντα καὶ ἐκτίθεται ἐμπεριστατωμένως ἡ ἀκολουθουμένη ἐν αὐτοῖς διδακτικὴ καὶ φρονηματιστικὴ μέθοδος. Διαπιστουμένου ὅτι ἡ θρησκευτικὴ ἐν ταῖς κρατικαῖς σχολαῖς μόρφωσις γίνεται οὐ μόνον ἀτελεστάτη, ἀλλὰ πολλάκις καὶ ἐπιβλαβὴς ἕνεκα τῆς δράσεως τοῦ γνωστοῦ «Ἐκπαιδ. Ὁμίλου», ἐκτίθενται λεπτομερῶς τὰ τῆς ἀναμίξεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῆς Ἱ. Συνόδου εἰς τὴν πολύκροτον τοῦ Μαρασλείου ὑπόθεσιν. Ἰδιαιτέρα κατεβλήθη ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μέριμνα περὶ τῶν θρησκευτικῶν ὀργανώσεων, ἃς ἤδη ἔν τε Ἀθήναις, ἐν Πειραιεῖ καὶ ἐν τῇ καθ' ὅλου περιφερείᾳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀποτελοῦσιν ἐννεακισχίλιοι νέοι καὶ νεάνιδες, ἐκτὸς τῶν ἐνηλίκων. Ἡ ἔκθεσις δὲν παραλείπει νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὰς ὑπὸ τῶν λεγομένων «παλαιοημερολογιτῶν» προκληθείσας ἀτασθαλίας, ὑποκινούντων ἁγιορειτῶν τινων μοναχῶν ἐν λαϊκῇ ἐνδυμασίᾳ ἀλητευόντων καὶ τοῦ διαβοήτου ρουμάνου μοναχοῦ Ἀρσενίου Κόττεα, ὡς καὶ τὴν δρᾶσιν τῶν προπαγανδῶν καὶ τὰ κατ' αὐτῶν ληφθέντα μέτρα. Εἰς ἀντίρροπον, τρόπον τινά, τῆς ἀντορθοδόξου κινήσεως τῶν προπαγανδῶν ἐσημειώθησαν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν ἐν διαρκείᾳ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀθρόαι προσελεύσεις καὶ ἑτεροθρήσκων καὶ ἑτεροδόξων εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἤτοι 18 Μωαμεθανῶν, 7 Ἰσραηλιτῶν, 10 Λατίνων, 2 Ἀρμενίων καὶ 2 Προτεσταντῶν, ἐν ὅλῳ 39, πρὸς καταπολέμησιν δὲ ἀθεϊστικῶν τινων τάσεων, ἰδίᾳ παρὰ τῇ φοιτητικῇ νεολαίᾳ, διενεμήθη εἰδικὴ παραινετικὴ πρὸς τοὺς φοιτητὰς ἐγκύκλιος ἐμποιήσασα αἴσθησιν εἰς τοὺς φοιτητικοὺς κύκλους.

Τῆς φιλανθρωπίας ἡ ἄσκησις ἐπεδιώχθη καὶ κατὰ τὸ ὑπὸ ἀπολογισμὸν ἔτος μετ' ἰδιαζούσης μερίμνης. Τὰ φιλόπτωχα ταμεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διέθηκαν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν περὶ τὸ 1 ½ ἑκατομμύριον, παρὰ τὴν κρατοῦσαν οἰκονομικὴν δυσχέρειαν, τὸ δὲ Γεν. Φιλόπτωχον Ταμεῖον ἐπεκούρησεν εἰς πᾶσαν περίστασιν τῶν προσφύγων.

Τὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, παρὰ τὴν οἰκονομικὴν τῆς χώρας δυσχέρειαν, ἐξηκολούθησαν προαγόμενα. Τὸ ἐν Βουλιαγμένῃ Ἐκκλησιαστικὸν Ὀρφανοτροφεῖον περιθάλπον περὶ τὰ 120 ὀρφανὰ ἀπέκτησεν ὡς ἰδίαν περιουσίαν τὸν πέριξ αὐτοῦ χῶρον ἐξ 97 στρεμμάτων, ἑπομένως ἔχει ἤδη σπουδαίαν βάσιν τῆς ἐπιδιωκομένης διὰ συντόνων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐνεργειῶν οἰκονομικῆς αὐτοῦ ἐξασφαλίσεως. Ἐκτὸς ἄλλων ἐνεργειῶν, προέβη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τελευταίως καὶ εἰς τὴν ἵδρυσιν εἰδικοῦ «Συνδέσμου φίλων τῶν ὀρφανῶν» μεριμνῶντος περὶ τῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ Ὀρφανοτροφείου. Πρὸς τεχνικὴν δὲ μόρφωσιν τῶν τροφίμων εἰσήγαγε τὴν ὑποδηματοποιΐαν, εἰς ἣν ἀσχολοῦνται ἤδη ἱκανοὶ τῶν ὀρφανῶν. Σὺν τῷ χρόνῳ θα εἰσαχθῶσι καὶ ἄλλαι τέχναι.

Τῷ 1924 ἵδρυσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὸ «*Ἄσυλον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου*» ἐν Ἀθήναις, τῷ δὲ 1925 τὸ «*Ἄσυλον τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος*» ἐν Πειραιεῖ. Ἀμφότερα ἀποτελοῦνται ἐκ Σχολῶν καὶ ἐργαστηρίων καὶ ἀριθμοῦσι νῦν περὶ τὰς 160 μαθητρίας, τὸ μὲν ἐν Ἀθήναις μόνον ὀρφανὰς πρόσφυγας, τὸ δὲ ἐν Πειραιεῖ ὀρφανὰς καὶ ἀπόρους ἐκ Πειραιῶς. Ἀμφότερα τὰ ὀρφανοτροφεῖα ταῦτα ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Κράτους ὡς νομικὰ πρόσωπα, διεπόμενα ὑπὸ ἰδίου ἕκαστον Καταστατικοῦ, ἐγκεκριμένου διὰ Διατάγματος, καὶ διοικούμενα ὑπὸ ἰδίου Δ. Συμβουλίου ἐκ Κυριῶν, προεδρευομένου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Τὰ ἱδρύματα ταῦτα ἀπέδωκαν ἤδη λαμπρὰ ἀποτελέσματα, περιθάλποντα καὶ μορφοῦντα ὀρφανὰ καὶ ἄπορα κοράσια. Τὸ «Ἄσυλον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου», εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ ὁποίου διδάσκουσι δὶς καὶ τρὶς τῆς ἑβδομάδος φροντιστηριακῶς, ἐκτὸς τῶν διδασκάλων, καὶ οἱ τελειόφοιτοι τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Διευθυντοῦ αὐτῆς καὶ τοῦ Καθηγητοῦ τῶν Παιδαγωγικῶν, συμπληροῖ κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1927—8 τὸν παιδευτικὸν κύκλον τῆς πλήρους ἑξαταξίου δημοτικῆς Σχολῆς, ἑπομένως ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς σχολικοῦ ἔτους θὰ λειτουργήσῃ ἐν αὐτῷ καὶ τὸ Ἐπαγγελματικὸν Τμῆμα.

Εἰς τὰ ἱδρύματα ταῦτα προσέθηκεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1926-7 μεικτὸν Σχολεῖον ἐν τῇ συνοικίᾳ Κερατσινίου —Δραπετσῶνος τοῦ Πειραιῶς, εἰς ὃ κατ' ἀρχὰς περισυνελέγησαν περὶ τὰ 30 ὀρφανὰ καὶ ἄπορα παιδία ἐκ Πειραιῶς. Τὸ ἵδρυμα προήχθη, διαμορφοῦται δὲ ἤδη εἰς «*Ὀρ-*

φανοτροφεῖον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου», περιθάλπον νῦν 40 ὀρφανὰ παιδία ἐκ Πειραιῶς, ἐλπίζει δὲ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὅτι διὰ τῆς βοηθείας τῶν φιλανθρώπων τὸ Ὀρφανοτροφεῖον τοῦτο ἀποκτῆσαν ἤδη τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, ἐκ δωρεᾶς τῆς οἰκογενείας Δρέλια, καὶ ἀναγνωρισθὲν ὑπὸ τοῦ Κράτους θὰ ἐγκατασταθῇ λίαν ταχέως καὶ ἐν ἰδιοκτήτῳ οἰκήματι.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἀσύστατοι ἰσχυρισμοὶ περὶ ἡμερολογίου

Ὁ ἀξιότιμος Βουλευτὴς Κυκλάδων κ. Δημ. Βοκοτόπουλος ἐπανέλαβε καὶ πάλιν ἐν δημοσιεύματι αὐτοῦ τοὺς παραδόξους ἰσχυρισμούς του, καθ' οὓς ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου «εἶναι ἔργον αὐθαίρετον προσωπικῶς» τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὅτι μόνος αὐτὸς προέβη εἰς τὴν μεταρρύθμισιν, ἣν «τρομοκρατουμένη» ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησιας τῆς Ἑλλάδος ἐνέκρινε διὰ τῆς ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1923 πράξεως αὐτῆς, ἀμφισβητεῖ δὲ τὸ κῦρος τῆς Ἱεραρχίας τῆς διὰ τῆς πράξεως ταύτης «ἐγκρινάσης τὴν ἐγκύκλιον» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Πῶς ἐγκύκλιον τῆς 1 Μαρτίου 1924 ἐνέκρινεν ἡ Ἱεραρχία διὰ πράξεως τῆς 27 Δεκεμβρίου 1923 εἶναι ἀληθῶς ἀκατανόητον! Ἀλλὰ συνέβη ὅλως τὸ ἀντίθετον. Ἐκ τῆς πράξεως τῆς 27 Δεκεμβρίου 1923 προῆλθεν ἡ Ἐγκύκλιος τῆς 1 Μαρτίου 1924 εἰς ἐκτέλεσιν ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας. Προσθέτει δὲ ὁ κ. βουλευτὴς καὶ τοῦτο, ὅτι «ἡ συνταγματικὴ καὶ νόμιμος ὀλιγομελὴς Ἱ. Σύνοδος οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἀναβιώσεως αὐτῆς μέχρι σήμερον ἐνέκρινε τὴν μεταρρύθμισιν, ἐξακολοθοῦσαν νὰ ὑφίσταται μὲ μόνην τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου».

Δυστυχῶς τοιοῦτοι ἀσύστατοι ἰσχυρισμοὶ γίνονται πιστευτοὶ ὑπό τινων ἁπλοϊκῶν ἀνθρώπων, οἵτινες καὶ ἐκφανατίζονται καὶ ἐκτρέπονται εἰς πράξεις ξένας πρὸς τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν. Εἶναι δὲ θλιβερόν, ὅτι, ἐνῷ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος δύο ἐπίσημα ἀνακοινωθέντα ἐδημοσιεύθησαν παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀναιροῦντα τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ κ. Βοκοτοπούλου, οὗτος οὐ μόνον ἐπαναλαμβάνει αὐτοὺς ἐναντίον τῶν πραγματικῶν γεγονότων καὶ τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ και προσθέτει ὅτι οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἀναβιώσεώς της ἡ ὀλιγομελὴς Σύνοδος ἐνέκρινε τὴν διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου!

Ἀλλὰ πέντε μῆνας μετὰ τὴν δικτατορικὴν «ἀναβίωσίν της», ἤτοι τῇ 16 Ἀπριλίου 1926, ἡ ὀλιγομελὴς Σύνοδος ἐξέδωκεν εἰδικὴν περὶ ἡμερολογίου Ἐγκύκλιον «πρὸς τὰ εὐσεβῆ καὶ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας» (ἐδημοσιεύθη καὶ ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ἔτ. 1926 ἀριθμ. 17. 18), δι' ἧς συνίστα τὴν ὑπακοὴν εἰς τὰς περὶ ἡμερολογίου ἀποφάσεις τῆς Ἐκλλησίας, οὐδεμίαν δ' εὐκαιρίαν παρέλειψεν ὅπως ἀποκρούσῃ τοὺς διαστρέφοντας τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν σημασίαν τῆς γενομένης διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου. Τοῦτ' αὐτὸ ἔπραξε καὶ ἡ ὁλομέλεια τῆς Ἱεραρχίας κατὰ

KYPIAKOΔPOMION

	Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινὰ	Ἦχοι
ΜΑΡΤΙΟΣ	4	Κυρ. Α΄ Νηστ.	Κυρ. Α' Νηστ.	Ε'	α'
	11	Κυρ. Β' Νηστ.	Κυρ. Β' »	ΣΤ	β'
	18	Κυρ. Γ' Νηστ.	Κυρ. Γ' »	Ζ'	βαρὺ
	25	Εὐαγγελισμοῦ	Εὐαγγελισμοῦ	ἑορ	δ'

τὰς ἑκάστοτε συνελεύσεις αὐτῆς, διότι ἡ κατὰ τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου ἀντίδρασις ἐπιμόνως προσεπάθησε νὰ καταστήσῃ στόχον τῶν ἀδίκων ἐπιθέσεών της τὸ πρόσωπον τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, διὰ τῆς διαδόσεως ὅτι ἡ διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου ὑπῆρξεν ἔργον αὐτοῦ καὶ μόνου. Πρὸ ὀλίγων ἔτι ἡμερῶν ἡ παροῦσα Ἱερὰ Σύνοδος δι' ἀνακοινωθέντος πρὸς τοὺς παλαιοημερολογίτας ἐδήλου ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου κριθὲν καὶ ἀποφασισθὲν ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας ἐκφεύγει τὴν ἁρμοδιότητα τῆς ὀλιγομελοῦς Συνόδου· οὐχ ἧττον καὶ παρὰ τὴν ἐπισημοτάτην ταύτην διαβεβαίωσιν ὁ κ. Βοκοτόπουλος ἐπανῆλθεν εἰς τοὺς προσφιλεῖς ἰσχυρισμούς του. Χάριν δὲ τῶν παρασυρομένων ὑπὸ τοιούτων ἰσχυρισμῶν παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰ δύο ἀνακοινωθέντα τῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἀπὸ 6 καὶ 11 Ἰουλίου 1927, ἔχοντα ὡς ἑξῆς:

α'.

«Ἐπειδὴ ὁ ἀξιότιμος βουλευτὴς Κυκλάδων κ. Βοκοτόπουλος ἰσχυρίσθη ἐν δημοσίᾳ διαλέξει, ὅτι τὸ νέον ἡμερολόγιον εἰσήχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος δι' Ἐγκυκλίου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ ἄνευ ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δηλοῦται καὶ αὖθις ἐπισήμως καὶ ὑπευθύνως, ὅτι ὁλόκληρος ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δι' ἐπανειλημμένων ἀποφάσεων καὶ ὁμοφώνως καὶ δὴ διὰ τῆς ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1923 ἐπισήμου πράξεως αὐτῆς ἀπεφάσισε τὴν προσαρμογὴν τοῦ ἑορτολογίου τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἡ δὲ ἀπὸ 1 Μαρτίου 1924 Ἐγκύκλιος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὡς Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐξεδόθη εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱεραρχίας. Ἐξ ἴσου ἀνακριβὴς εἶναι ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ κ. Βοκοτοπούλου, καθ' ὃν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀπεφάσισε μόνος καὶ ἄνευ ἐγκρίσεως τῆς περὶ αὐτὸν Ἱερᾶς Συνόδου τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 27 Φεβρουαρίου 1924 Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου, ἐν ᾗ προσυπογράφονται πάντες οἱ Ἱεράρχαι τῆς περὶ αὐτὸν Συνόδου. Ἄλλως τε καὶ ὁ στοιχειώδη γνῶσιν ἔχων τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἐννοεῖ, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν Πρόεδρος Ἱερᾶς Συνόδου ν' ἀποφασίσῃ τι ἄνευ προηγουμένης πράξεως καὶ ἀποφάσεως τῆς ἧς προεδρεύει Συνόδου».

β'.

«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ λύπης βλέπουσα τὸν βουλευτὴν Κυκλάδων κ. Βοκοτόπουλον ἐπιμένοντα εἰς ἰσχυρισμοὺς τελείως ἀνακριβεῖς περὶ τοῦ πῶς εἰσήχθη τὸ νέον ἡμερολόγιον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, δηλοῖ καὶ αὖθις

ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου μὴ προσκρούοντος εἰς τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐγένετο ἐκ πρωτοβουλίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ μετὰ ἐπανειλημμένας καὶ ὁμοφώνους ἀποφάσεις ὁλοκλήρου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις, μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου οὐχὶ ἅπαξ δοθείσης ἀφορμῆς ἐν συνεδριάσει αὐτῆς ἀπεφάνθη, ὅτι ὁ Πρόεδρος αὐτῆς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν οὐδὲν ἄλλο ἔπραξεν ἢ νὰ ἐκτελέσῃ ἐπακριβῶς τὰς κανονικὰς καὶ νομίμους ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας. Ταῦτα διὰ τελευταίαν φοράν».

Ἐὰν μὴ ἴδω..

Ὁσάκις βεβαιοῦμεν τοὺς ὑπὸ τοῦ κομμουνισμοῦ παρασυρομένους ὁποία κόλασις λυμαίνεται τὴν μπολσεβικὴν Ρωσίαν ὄπισθεν τῆς ἐκλάμπρου προθήκης τοῦ τεχνητοῦ παραδείσου, δὲν καθιστάμεθα πιστευτοί. Νομιζόμεθα πολέμιοι τῆς νέας «ἰδεολογίας» ὡς ἀπεσκληρημένοι ἀστοί, ἐκ συμφέροντος ὑποστηρίζοντες τὸ ἀστικὸν καθεστὼς καὶ ἐχθροὶ τῶν «νέων» ἰδεῶν. «Ἐὰν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω ὡς ἀληθεῖς τοὺς ἰσχυρισμούς σας»,—εἶνε ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν συχνάκις ἀκούομεν. Τοιοῦτοι ἦσαν καὶ οἱ ἐπ' ἐσχάτων ἐπισκεφθέντες τὴν Ρωσίαν γάλλοι ἐργάται· μετέβησαν ἐπίτηδες εἰς τὴν Μόσχαν διὰ νὰ ἴδουν ἰδίοις ὄμμασι τί ἐπὶ τέλους συμβαίνει ἐκεῖ. Καὶ ἐπανακάμψαντες εἰς τὴν γενέτειραν ἤρχισαν νὰ δημοσιεύουν τὰς ἐκεῖθεν ἐντυπώσεις, ὁμολογοῦν δὲ ὅτι ἐπέστρεψαν πλήρεις ἀπογοητεύσεως, διότι οἱ μπολσεβικοὶ περιέφερον τοὺς ἐπισκέπτας των εἰς ὡρισμένους τόπους καὶ ἱδρύματα «ἐκ τῶν προτέρων σκηνοθετημένα κατὰ τὸν εἰς αὐτοὺς συμφέροντα τρόπον». Μετὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην ἡμεῖς οὐδὲν ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν.

Ἄστοχος ἐνέργεια.

Εἰδήσεις ἐκ Γενεύης ἀνέφερον ἐπ' ἐσχάτων, ὅτι εἰς τὴν Γεν. Γραμματείαν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἐλήφθησαν ἀναφοραὶ τῶν ἡγουμένων τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ρωσσικῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος καὶ τῆς εἰς τὴν μονὴν τοῦ Βατοπεδίου ἀνηκούσης σκήτης τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, παραπονουμένων, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις προέβη εἰς ἀπαλλοτρίωσιν κτημάτων των, εὑρισκομένων εἰς τὴν Χαλκιδικὴν χωρὶς νὰ καταβάλῃ ἀποζημίωσιν, καὶ ὅτι αἱ ἀναφοραὶ αὗται διεβιβάσθησαν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, μὲ τὴν παράκλησιν ὅπως ὑποβάλῃ τὰς ἐπ' αὐτῶν παρατηρήσεις της. Τὰ παράπονα εἶνε ἀστήρικτα, διότι ἀπὸ τοῦ 1926 ἤδη, ἐπὶ δικτατορίας, ἐξεδόθη Νομοθετικὸν Διάταγμα, κυρωθὲν προσφάτως ὑπὸ τῆς Βουλῆς, καθ' ὅ, διὰ τὰ ἀπαλλοτριούμενα κτήματα τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους θὰ καταβάλλωνται ἀποζημιώσεις ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τρεχούσης ἀγοραίας τιμῆς αὐτῶν καὶ ὄχι ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰσχύοντος ἀγροτικοῦ νόμου, τὰ δὲ ποσὰ τῶν ἀποζημιώσεων θὰ κατατίθενται εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος διὰ ν' ἀποτελοῦν περιουσίαν ἀναφαίρετον τῶν μονῶν, εἰς ἃς ἀνῆκον τὰ κτήματα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξασφαλίζεται ἐκ τῶν τόκων ἡ συντήρησίς των. Τὸ Συμβούλιον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἀσχοληθὲν εἰς προηγουμένην Σύνοδον αὐτοῦ ἐπὶ παρομοίας ἀναφορᾶς τῆς Μονῆς Ζωγράφου, ἔκρινεν ὡς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὸν τὸ ἐν λόγῳ Νομοθετικὸν Διάταγμα καὶ ὡς σύμφωνον πρὸς τὰς διατάξεις τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου, τὰς ἐξασφαλιζούσας τὸ καθεστὼς τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ ἀναγνωρισθείσας ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης.

«Σὺ εἶπας».

Συνωφρυοῦντο οἱ κομμουνισταὶ δυσανασχετοῦντες ὁσάκις διεπιστοῦμεν τὴν ἀντίφασιν τῶν ἔργων αὐτῶν πρὸς τὴν «ἰδεολογίαν» των. Ἡ πολυτέλεια τῶν πρεσβειρῶν των, τὰ καταλειπόμενα ὑπὸ τῶν θνησκόντων πρεσβευτῶν των ἑκατομμύρια, καὶ αἱ πολυδάπανοι θαλίαι καὶ πανηγύρεις τῶν δεξιώσεων τῶν πρεσβευτικῶν των μεγάρων ἀποτελοῦσι σκληροὺς ἐμπαιγμοὺς τοῦ ταλαιπώρου ἐργάτου καὶ τοῦ δυστυχοῦς χωρικοῦ, ὑπὲρ ὧν τάχα ἡ ἐπανάστασις ἔγεινε. Σήμερον αὐτοὶ οἱ ἐπισημότατοι μπολσεβικοὶ τῆς Μόσχας κατηγοροῦσι τὸν ἐξόριστον Τρότσκυ, διὰ τὴν ἀφάνταστον πολυτέλειαν, τὴν ὁποίαν συναπήγαγεν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας του. Ἂν εἰς μόνας τὰς ὁμολογίας τῶν ἀρχικομμουνιστῶν πείθωνται οἱ ὀπαδοί των, ὑπισχνούμεθα ὅτι ἐφεξῆς οὐδὲ λέξιν θὰ ἀναφέρωμεν περὶ τούτων, διότι τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἐπέλθῃ αὐτόματον.

Ἰούλιος Βέρν.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ διασήμου φίλου τῶν παίδων μυθιστοριογράφου Ἰουλίου Βὲρν δίκαιον εἶνε καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων νὰ ἐξαρθῇ ἡ πρὸς τὰ παιδία ἀγάπη του, ὑφ' ἧς ἐνεπνέοντο τὰ τοσαῦτα ἐκλαϊκευτικὰ τῆς ἐπιστήμης ἔργα του, ἐπίτηδες διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν συγγεγραμμένα καὶ τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου συνδυάζοντα. Ἀλλ' ὁ Βὲρν ἀξιοῦται ἐνταῦθα μνήμης εὐφήμου κυρίως διότι ἐν τοῖς μυθιστορήμασί του δὲν ἠμέλει νὰ μεταλαμπαδεύῃ εἰς τὰς ἀθῴας καὶ εὐπλάστους παιδικὰς ψυχὰς καὶ τὰ θρησκευτικά, καὶ τὰ οἰκογενειακὰ καὶ τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα, ἐμπεδῶν ἐν αὐτοῖς τὰς ἠθικὰς ἐκείνας ἀρχάς, ἐφ' ὧν ἑδράζονται καὶ δι' ὧν συγκροτοῦνται καὶ συγκρατοῦνται τὰ ἄτομα καὶ αἱ κοινωνίαι.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Ἡ Διαρ. Ἱερὰ Σύνοδος τὴν ὑποβληθεῖσαν Αὐτῇ ἀναφορὰν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ διδασκαλικοῦ Συλλόγου Μαγνησίας, κατὰ τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῶν Δημοτικῶν σχολείων Βόλου, Γεωργίου Ἀραβώβη καὶ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ Δημοδιδασκάλου Κωνσταντίνου Θεοδωροπούλου, ζητούντων τὴν ἀπὸ τὰ Σχολεῖα κατάργησιν τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων, παρέπεμψε τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Δημητριάδος ὅπως προβῇ εἰς τὴν ἐνέργειαν ἀνακρίσεων, τὸν δὲ σχηματισθησόμενον φάκελλον ὑποβάλῃ Αὐτῇ διὰ τὰ περαιτέρω.

— Διωρίσθη Σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Κατερινοῦς» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀκαρνανίας ὁ Μοναχὸς Ἀντώνιος Σγουρδέλης, ἀντὶ τοῦ μὴ ἀποδεξαμένου τὴν τοῦ Συμβούλου θέσιν Ἱερομ. Λεοντίου Γιαννοπούλου.

— Ἡ Συνομοσπονδία τῶν Ἐπαγγελματιῶν τῆς Ἑλλάδος ὑπέβαλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ψήφισμα, δι' οὗ ἐκφράζει τὴν ἀγανάκτησίν της διὰ τὴν ἐκ τῆς παλαιοημερο ογητικῆς κινήσεως δημιουργηθεῖσαν τόσον ἔκρυθμον, ὅσον καὶ ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς ἐπιζήμιον κατάστασιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος, διαμαρτύρεται διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς Πολιτείας καὶ ποιεῖται ἔκκλησιν εἰς τοὺς κυβερνῶντας, ἵνα ἐφαρμόζοντες τοὺς κειμένους Νόμους πατάξουν τὴν αὐθαιρεσίαν, τὴν δημιουργοῦσαν ἀπροόπτου ἐκτάσεως ἔκτροπα.

—Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἠγγέλθη πρὸς τὸν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἐκ Μετσόβου ὁ αἰφνήδιος θάνατος τοῦ Μητροπολίταυ Μετσόβου Τιμοθέου. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διεβίβασε τὴν λυπηρὰν εἴδησιν προς τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην.

— Πολυμελὴς ἐπιτροπή, ἀντιπροσωπεύουσα τὸν ἐμπορικόν, ἐπιστημονικὸν καὶ βιομηχανικὸν κόσμον τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς παρουσιάσθη προχθὲς ἐνώπιον τῶν κ. κ. ὑπουργῶν ἐπὶ τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, καθὼς καὶ ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ ἐπέδωκεν ἀναφορὰς φέρουσαν περὶ τὰς χιλίας ὑπογραφὰς ἐμπόρων, βιομηχάνων, ἐπιστημόνων καὶ ἐπαγγελματιῶν πάσης τάξεως. Διὰ τῆς ἀναφορᾶς ταύτης ἐκφράζεται ἡ ἀγανάκτησις τοῦ λαοῦ κατὰ τῆς ἀκόσμου καὶ ὑβριστικῆς συμπεριφορᾶς τῶν ὀλίγων φανατικῶν παλαιομερολογιτῶν καὶ ζητεῖται ἡ κατ' αὐτῶν δραστηρία ἐπέμβασις Κράτους καὶ Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ ἡ ἀποφυγὴ πάσης ἀνακινήσεως τοῦ ἅπαξ λυθέντος ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου. Ἐν τῇ ἀναφορᾷ τονίζεται ὅτι αἱ ἐπιθέσεις καὶ ὕβρεις τῶν παλαιομερολογιτῶν κατὰ τοῦ Πρωθιεράρχου τῆς ἐκκλησίας ἐκθέτουν καὶ ἐκκλησίαν καὶ κράτος εἰς τὰ ὄμματα τῶν ξένων, ἡ δὲ τυχὸν νέα μεταβολὴ ἡμερολογίου θέλει εὕρῃ ἀντιμέτωπον τὸ μέγιστον μέρος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ ἰδίως τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου. Οἱ κ. κ. ὑπουργοὶ ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ ἐνεργήσουν τὰ δέοντα. Ἐπίσης καὶ οἱ συνοδικοὶ Ἱεράρχαι ἐξεδήλωσαν τὴν χαράν των διὰ τὴν αὐθόρμητον ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας ἐκδήλωσιν τῶν μεμορφωμένων τάξεων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ λάβουν ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν τὴν ἀναφοράν των.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τοῦ «Πανταίνου» δημοσιεύεται «Κανονισμὸς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας».

— Ἐλήφθη ἀπόφασις ὅπως ἡ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Καΐρου ἀνέκαθεν ὑφισταμένη καὶ πασίγνωστος εἰς τοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους βιβλιοθήκη χειρορογράφων μετενεχθῇ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας πρὸς καλλιτέραν αὐτῶν φύλαξιν καὶ περιποίησιν ὑπὸ εἰδικοῦ βιβλιοφύλακος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ἡ ἐν Παρισίοις ρωσσικὴ μερὶς ἡ ἀποδοκιμάζουσα τὴν περὶ τοῦ μητροπ. Εὐλογίου ἀπόφασιν τοῦ ἐν Κάρλοβιτς κολλεγίου τῶν ὑπερορίων ρώσσων ἀρχιερέων καὶ μὴ ἀναγνωρίζουσα δικαιώματα εἰς αὐτήν, ἑώρτασε πανηγυρικῶς τὴν 25ην ἀμφιετηρίδα τῆς ἀρχιερατείας τοῦ ἐν λόγῳ μητροπολίτου.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ Πρωθιεράρχης τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιεπίσκοπος Καντερβουρίας συνεπλήρωσε κατ' αὐτὰς εἰκοσιπενταετίαν ὡς Πριμᾶτος τῆς Ἀγγλίας Κατὰ τὸν προσεχῆ Ἀπρίλιον συμπληροῖ τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, κατὰ δὲ τὸν Νοέμβριον τοῦ ἔτους τούτου θὰ ἑορτάσῃ τοὺς χρυσοῦς του γάμους.

—Εἰδήσεις ἐξ Ἀγγλίας ἀναφέρουσιν, ὅτι ἡ βουλὴ τῶν Κοινοτήτων ἐψήφισε νομοσχέδιον, δι' οὗ σταθεροποιεῖται ἐφεξῆς ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, ὁριζομένου τοῦ ἑορτασμοῦ αὐτῆς κατὰ τὴν μετὰ τὸ δεύτερον Σάββατον τοῦ Ἀπριλίου Κυριακήν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη φέρεται συναφὴς πρὸς τὸ ὑπὸ μελέτην παρὰ τῇ Κοινωνίᾳ τῶν ἐθνῶν ἀφ' ἱκανοῦ ὑπάρχον σχέδιον, ἀναμένομεν ὅμως πληρεστέρας εἰδήσεις ὅπως πληροφορηθῶμεν τί ἀκριβῶς συμβαίνει.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ Βατι-

κανοῦ «Ρωμαῖος Παρατηρητὴς» ἐδημοσίευσε ἄρθρον ἐπὶ τοῦ «Ρωμαϊκοῦ Ζητήματος» ἀπαντῶν εἰς ἄρθρον τι τῆς ἡμιεπισήμου φασιστικῆς ἐφημερίδος «Λαὸς τῆς Ἰταλίας». Ἡ Παπικὴ ἐφημερὶς τονίζει ἐν τῷ ἄρθρῳ της ὅτι ὁ Πάπας οὔτε κατὰ ἓν ἰῶτα δὲν ὑπεχώρησεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του ὅπως ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις ἀποκαταστήσῃ εἰς τὸ ἀκέραιον τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν, ἣν οἱ Πάπαι εἶχον πρὸ τοῦ 1870. Ὁ «Ρωμαῖος Παρατηρητὴς» τονίζει ὡσαύτως ὅτι, ὡς οἱ προκάτοχοί του ἐνέμειναν, οὕτω καὶ ὁ νῦν Πάπας ἐμμένει εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι ὁ ἀχαλίνωτος σοσιαλισμὸς καὶ ἡ ἀχαλίνωτος δικτατορία ἀντίκεινται ριζικῶς εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ καταπολεμῶνται ὑπὸ τῶν χριστιανῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις». Ὑπὸ τοῦ Βουλευτοῦ Λακωνίας κ. Δημ. Πετρακάκου ἤρξατο δημοσιευόμενον μηνιαῖον ἄριστον περιοδικόν, ἐν ᾧ δημοσιεύονται ἄρθρα καὶ πραγματεῖαι τοῦ τε Διευθυντοῦ αὐτοῦ καὶ τῶν κορυφαίων παρ' ἡμῖν πολιτικῶν καὶ ἐπιστημόνων. Ὁ Διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ, ἐπιθυμῶν νὰ προκαλέσῃ καὶ τὸ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐνδιαφέρον, ἀπὸ τοῦ πρώτου ἤδη τεύχους ἤρξατο καταχωρῶν καὶ σχετικὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἄρθρα, παρατίθεται δὲ λίαν ἐνδιαφέρον ἄρθρον τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, καὶ διὰ τὸ ἑπόμενον τεῦχος ἀγγέλλεται ἄρθρον τοῦ Σεβ Μητροπολίτου Θυατείρων κ Γερμανοῦ. Οὕτω δὲ τὸ περιοδικὸν ἀποβαίνει μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδός του καὶ ἑπομένως ἄξιον πάσης προσοχῆς καὶ ὑποστηρίξεως. Ἡ ἐτησία συνδρομὴ αὐτοῦ ὡρίσθη εἰς δρχ. 100, ἑκάστου δὲ τεύχους ἡ τιμὴ εἰς δρχ. 8. Συνιστῶμεν θερμῶς τὴν ἀπόκτησιν καὶ παρακολούθησιν αὐτοῦ.

Β. Βισεσλάφτσεφ (Καθηγητοῦ τῆς Φιλοσοφίας), Δύο διαλέξεις περὶ μίαν ἀλήθειαν. Μετάφρ. Λάμπρου Παραρᾶ. Ἔκδοσις τοῦ φοιτητικοῦ τμήματος τῆς «Χριστ. Ἀδελφότητος τῶν Νέων». Ἀθῆναι 1928.— Τὸ κομψὸν τοῦτο τομίδιον περιλαμβάνει τὰς ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» δημοσιευθείσας διαλέξεις τοῦ κ. Βισεσλάφτσεφ πρὸς τοὺς φοιτητὰς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου «Καρδία καὶ Θρησκεία» καὶ «Χριστιανισμὸς καὶ σύγχρονος πολιτισμός». Τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν συνιστῶμεν καὶ πρὸς πάντα μέν, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς νέους, τοὺς πολλὰ μὲν πολλαχόθεν ἀκούοντας, δεομένους δὲ αὐθεντικῆς ὑποδείξεως περὶ τοῦ ποῖον ἐξ αὐτῶν τἀληθές.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Φενεῷ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ «Ἅγιος Γεώργιος» διακηρύττει ὅτι, ματαιωθείσης τῆς δημοπρασίας, περὶ τριπλοῦς ἐνοικιάσεως τῆς θερινῆς χορτονομῆς τοῦ ποιμνηοστασίου «Δουρδουβάνα» ἐπαναλαμβάνεται αὕτη τὴν 4ην Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 2αν—4ην μ. μ. ἐν Γκούρᾳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμ)φου Φενεοῦ Εὐαγ. Φούγκα ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς ἀρχικῆς ἡμων διακηρύξεως. Ἐν Ἱ. Μονῇ Φενεοῦ τῇ 5-2-28.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Χίῳ Ἱερᾶς Νέας Μονῆς διακηρύττει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ τετραετὴς ἐκμίσθωσις τοῦ ἐν Χίῳ καὶ ἐν τῇ θέσει «Καλᾶς» (κάμπους) κειμένου περιβολὴ χωραφίου τῆς Ἱερᾶς Νέας Μονῆς τοῦ ἐπονομαζομένου Ἀτσάλη ἐκτάσεως 15 περίπου στρεμμάτων. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 16000 ἐτησίως προπληρωνομένων.—Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται τὴν 28 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 π. μ. 12 μ. ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐπαμεινώνδου Ἀντ. Βασιλειάδου ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς ὑπὸ σημερινὴν χρονολογίαν διακηρύξεως τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου δημοσιευθείσης νομοτύπως. Ἐν Χίῳ τῇ 1η Φεβρουαρίου 1928

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ὀλυμπιωτίσσης προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκ ποιήσεως τὸ ποίμνιον τῆς Μονῆς ἀποτελούμενον ἐξ 150 προβάτων καὶ 350 αἰγιδίων, συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ταυταρίθμου διακηρύξεως εὑρισκομένης ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς, ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 3ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Ἡκουμενικοῦ Ἐφόρου, Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ὀλυμπιωτίσσης τῇ 10-2-1928

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ὀλυμπιωτίσσης προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως 1) εἷς ἀγρὸς τῆς Μονῆς κείμενος ἐν τῇ θέσει «Κιόσκια» Ἐλασσῶνος στρεμμάτων περίπου, 13 2) εἷς λαχανόκηπος κείμενος ἐν τῇ αὐτῇ θέσει στρεμμάτων 4 περίπου, 3) ἕτερος λαχανόκηπος κείμενος ἐν τῇ θέσει Βαρόσι Ἐλασσῶνος στρεμμάτων 15 περίπου, 4) πέντε ἄμπελοι 30 περίπου στρεμμάτων συνολικῶς, συμφώνως τοῖς ὅροις ταυταρίθμου διακηρύξεως εὑριοκομένης ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 3ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἐ. ἔ ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10-12 π μ ἐνώπιον τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ὀλυμπιωτίσσης τῇ 10-2-928.

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ζαχάλῃ Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἠλιοῦ. Διακηρόττει ὅτι ἐν Δερβενίῳ τῇ 6ῃ Μαΐου ἐ. ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12. π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Εὐρωστίνης Γεωργίου Μελισσαρωπούλου, ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀντιπροσώπου, καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Μονῆς ἐκθέτει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς ἐνοικιάσεως τοὺς ἐν Εὐρωστίνῃ ἀγροὺς τῆς Μονῆς ὧν τὰ ὀνόματα τῶν ἐνοικιαζομένων εἰσί. Ὅλη, Κούργια, Ροδιά, Δερβένι, Πατήματα, Καμίνι. Παπανικολέϊκα Κόκινος Πετρίτης, Μουρχοῦτα, Κατήφορα, Σαμουήλ, Δένδρο, Καραβιάνικα, Μοναστηριακὲ Ἀχοῦρι, Σουλινάρι, Βεσοχῶρι χαλίνωμα, Ἄνω καὶ κάτω Γιουργιάνο, καὶ πεῦκα, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου ἧς ἀντίγραφον εὑρίσκεται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς καὶ τοῦ συμβολαιογράφου Εὐρωστίνης ὧν οἱ Βουλόμενοι νὰ πλειοδοτήσωσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐν τῇ Μονῇ τῇ 14 Φεβρουαρίου.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κωνσταντίνου Λοκρίδος διακηρύττει ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως κατόπιν προσφορᾶς τοῦ κ. Κυριαζίδη 1) Τὸ ἀλώνιον τῆς Μονῆς ἐκτάσεως στρεμμάτων ἕξ. 2) Τὸ ἐπὶ τῆς δημοσίας παραλιακῆς ὁδοῦ κείμενον οἰκόπεδον τῆς Μονῆς ἐκτάσεως 350 τετρ. μέτρων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀταλάντῃ τὴν 3ην Μαρτίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10-12 π μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀποστόλου Ντέβα, τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς δρους τῆς διακηρύξεως. ἣν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῇ 14 Φεβρουαρίου 1928.